

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 2

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data apariției: 2022
GGKEY:QTLK2U3WN4B

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Inima materiei

Toate sufletele, indiferent de gradul de conștiință, sunt supuse probei trăite în formă, pe Pământ sau pe alte planete similare, pentru a își debloca potențialul prin accesarea puterii lăuntrice și pentru a se desăvârși. Pentru a își putea continua călătoria de după moarte, trebuie să renască spiritual în timpul vieții terestre și să urmeze cu strictețe indicațiile divine.

Dar de ce am ales Eu planeta aceasta atât de mică, și nu alta, pentru desăvârșirea voastră, te întrebi? Pentru că Pământul este chiar inima formei finale a Universului. Planeta voastră găzduiește cea mai mare varietate de gânduri formalizate și reprezintă punctul de început al lucrării divine.

Inima materiei era pustie și sălbatică și prea puțin luminată. Atunci, prin voința Sa, Începătorul, care este Dumnezeu Tatăl și, totodată, Iubirea Infinită, a creat toate lucrurile care pot fi observate — mai întâi ca gânduri pure, apoi, prin procesele naturale, aceste gânduri au devenit forme. Toate gândurile lui Dumnezeu trebuiau coborâte în inimă, asemenea celor descrise în viziunea lui Iacov, pentru a deveni independente și indestructibile.

Nu în multe locuri ale acestui Univers poți contempla albastrul cerului senin, stând tolănit pe iarbă sau la plajă. Unele ființe merituoase nu au șansa de a se bucura de atmosfera lumii care le găzduiește, ci se învelesc în straturi protectoare și respiră doar aer filtrat. O asemenea judecată nu le este trimisă locuitorilor din pricina faptului că s-au răzvrătit împotriva Mea. Aceștia au luat decizia de a repara ceea ce au stricat părinții lor, dar părinții lor sunt chiar ei înșiși, dacă înțelegi ceea ce îți spun.

Nu în multe locuri ale acestui Univers poți călca zăpada pură, scârțâind sub picioarele tale, în timp ce asculți sunetul fulgilor așternându-se pe geaca ta realizată din fâș, admirând ninsoarea.

Unele lumi ard în flăcări și sunt locuite de ființe de foc, care sunt spirite și, astfel, pot crea tot ceea ce au nevoie din focul eliberator pe care îl stăpânesc. Altele sunt lumi înghețate sau sterpe, iar locuitorii lor trăiesc în buncăre încălzite prin căi naturale. Vezi tu, Pământul are puțin din toate, pentru ca voi să cunoașteți cât mai mult și să simțiți la maximum. Toate câte le veți învăța de la Mine, prin intermediul lumii, vă vor folosi atât în viața aceasta, cât și în cea viitoare. Căutați profunzimea, în spatele realității se ascunde clarviziunea.

Mai întâi este eterul, nimicul alcătuit din particule spirituale nemanifestate, care, deși nu pot fi observate, dacă ar putea fi văzute, ar apărea asemenea unui gaz amestecat cu fum. Particulele care formează această substanță invizibilă care există peste tot, se atrag între ele și, acumulându-se, dau naștere unor mici centre energetice, care încep să se aprindă. Apariția în număr extrem de mare a acestor centre energetice formează primul norișor observabil. Înmulțind fiecare norișor, care este format din miliarde de centre energetice, cu alte câteva miliarde de miliarde de norișori, vom obține o nebuloasă.

Această pânză cosmică va repeta procesul, atrăgând spre ea diverse substanțe sau corpuri care plutesc în spațiu. Micile centre energetice vor căpăta astfel volum și își vor mări capacitatea de atracție. În cele din urmă, vor deveni sori și planete, iar în mijlocul pânzei cosmice se va forma un soare central. Toate galaxiile, cu sori centrali, cu cei secundari și cu sistemele solare, orbitează în jurul unui soare primordial care dăinuie încă de la începutul creației.

Cercetătorii spirituali au concluzionat existența a șapte sori primordiali, în jurul cărora orbitează toată materia observabilă; puncte de început pe care știința modernă le numește universuri. Adevărul este că există mai mult de șapte, dar acest lucru nu ne privește acum.

În continuare, planetele aflate în proces de formare se vor izbi între ele până în momentul în care vor învăța ordinea, apoi se vor liniști și își vor cunoaște și își vor urma traiectoria. Atunci când fiecare element își va intra în rol, va începe procesul de filtrare a materiei. Spiritele blocate în materie vor crește în conștiință și, din acest motiv, vor aspira la eliberare, îmbrăcând veșminte mai puțin dense și din ce în ce mai strălucitoare. Pe măsură ce formele vor evolua, va crește și gradul lor de conștiință. Totuși, aceasta se va întâmpla aproape de sfârșit, căci în dansul creației doar Tatăl este conștient. Creaturile se trezesc treptat, repet, mult mai târziu,

atunci când lucrarea a fost deja înfăptuită.

Explorând mediul inconjurător și consumându-și experiențele, sufletele vor deveni curioase să afle cum și de ce există. Vor dori să știe cine se face responsabil pentru apariția vieții sau ce le-a determinat să își dezvolte inteligența.

Începătorul nu Se arată, ci alege să rămână în umbră. Totuși, poate fi perceput prin lucrarea Sa, în inima omului, care Îi este asemănătoare. Doar prin repetarea procesului de purificare, cu un scop stabilit de la începutul lumii, Tatăl i se revelează ființei devenită spirituală încă din trupul fizic, pregătită să părăsească materia și să devină un spirit pur. Spiritele pure dispun de grația Celui care nu a adormit niciodată și dezvoltă o comuniune cu El, prin care hotărâsc următoarea eliberare planetară.

Trezirea tuturor sufletelor și eliberarea spiritelor lor durează un veac. Eu, Tatăl tuturor creaturilor, vă spun că veșnicia ascunde un infinit de veacuri.

Cât timp trăiește un suflet?

O viață trăită în trup, pe care omul o poartă până la sfârșit, durează între aproximativ optzeci și nouăzeci de ani pământești. Cea a sufletului se poate întinde până la sfârșitul veacului.

Ce se întâmplă cu un suflet care moare?

Sufletele nu mor. Cele care „dispar“ devin spirite pure sau se întorc la Mine și redevenim Una.

Când și de ce se întorc sufletele la Tine?

Cauzele diferă și sunt multe. Unele suflete își ating scopul și înțeleg că nu mai este nevoie de ele în lumi.

Cum procedează un suflet care a hotărât să părăsească lumea sa de proveniență pentru a se naște în formă pe Pământ sau pe o planetă similară? Există un dispozitiv tehnologic creat de cele mai luminate minți din Univers, care ajută sufletul să călătorească prin Cosmos cu o viteză inimaginabilă și să pătrundă în fătul aflat deja în uterul născătoarei?

Ființele primitive, asemenea celor pe care le-ai cunoscut pe Pământ, se folosesc de dispozitive tehnologice pentru a își muta greutatea din punctul în care se află în cel în care își propun să ajungă. Cu cât viteza lor crește, cu atât aceste dispozitive devin mai nesigure. Chiar și viteza luminii este o deplasare lentă, care nu le este de folos.

Copilul Meu, în comparație cu trupul de carne, sufletul nu are masă, deși într-un fel are și, prin urmare, nu întâmpină asemenea dificultăți. El poate pătrunde prin obiecte solide, poate dispărea dintr-un loc și apărea în altul.

Dacă focul curiozității mele nu se abate de la ordinea divină, aș dori să îmi explici, pe înțelesul meu și al cititorilor, bineînțeles, procesul întrupării.

Sufletul dispune de abilitatea de a își dizolva forma într-un loc și de a o recompune în altul. Își lasă în eter fiecare particulă de materie din care este alcătuit și circulă cu viteza gândului până în locul hotărât, unde selectează alte particule de materie și își recompune forma. Mișcarea unui suflet este atât de rapidă, încât dispariția și apariția sa se produc instantaneu.

Vai de mine, ce greu este de conceput! Dacă sufletul își lasă forma în atmosfera Pământului și își creează alta pe Lună, oare va arăta la fel? Nu va pierde niciun aspect al unicității sale? Ce se va întâmpla dacă nu va găsi substanța necesară acolo?

Liniștește-te, în primul rând. În al doilea rând, înțelege, te rog, că sufletul care dispare dintr-un loc și apare în altul își creează aceeași formă, ci nu alta asemănătoare, din substanța spirituală care există peste tot și nu din gazele care plutesc în spațiu sau în atmosferele lumilor. Căci și sufletul este tot un înveliș al spiritului individualizat, așa cum este trupul pentru sufletul care îl posedă. Spiritul îmbrăcat cu sufletul nu se pierde dacă și-l dizolvă și nu își schimbă identitatea sau compoziția.

Un suflet care își părăsește trupul pe Pământ și se naște în alt trup, pe o altă planetă, este alt suflet, Alberto?

Este același suflet indestructibil, care primește un trup nou și o învățătură diferită.

Învățătura hristică este aceeași în toate lumile: „Iubește-L pe Dumnezeu cu tot sufletul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Ceea ce diferă este măsura în care este înțeleasă și aplicată sau urmată. Limbile pe care le vorbiți diferă, denumirile obiectelor, percepția timpului și hărțile psihologice. Bine de reținut este că sufletele nu folosesc cuvinte pentru a comunica, căci cunosc totul unele despre altele privind-se.

Revenind la recompunerea formei, îți spun că sufletul dispune de inteligența necesară pentru a selecta atât tipul, cât și numărul particulelor, cu o precizie uimitoare. Înfrățirea dobândită simbolizează gradul frumuseții interioare. Datorită purității lor, îngerii care le apăreau oamenilor în viziuni erau văzuți asemenea unor tineri frumoși, cu vârste cuprinse între paisprezece și șaisprezece ani, când, în realitate, pe baza atotputerniciei angelice, înfrățirea lor ar fi ucis oamenii pe loc.

Știu că te întrebi cum este posibil ca aspectul plăcut al formei să simbolizeze gradul frumuseții interioare, având în vedere că,

din cele mai recente experiențe, ai ajuns la concluzia că este invers. Adevărul este că un om cu un aspect plăcut a avut un suflet pe măsură în momentul întrupării. Pe parcurs, acesta s-a mutilat din pricina gândurilor murdare pe care le-a generat. Ia aminte că mândria este factorul principal care urâțește sufletul. Trupul, care reprezintă doar coaja sa, se îmbolnăvește și se urâțește treptat, nu dintr-o dată, precum un măr injectat cu otravă, care se strică din interior spre exterior.

Îți mulțumim pentru aceste explicații, pe care, citindu-le, noi, cei care credem că știm multe, realizăm că nu știm nimic.

Celor care vor fi curioși să se cunoască, le voi revela atât cât vor putea asimila din misterul creației.

În lumea ta de proveniență, există anumite locuri considerate sacre, în care sufletele se duc pentru a se dizolva în mod voluntar, cu scopul de a pătrunde în lumi prin naștere. Un astfel de loc, pe care îl vom numi „gaban“, este de mărimea unui ascensor, are un acoperiș în formă de cupolă și șase stâlpi de susținere.

Acești gabani nu dispun de o tehnologie avansată sau de vreo putere magică, ci mai degrabă îi oferă sufletului voluntar liniște și o vedere panoramică. În apropierea unui gaban ți-ai lăsat și tu familia de suflete și ai dispărut. În urma ta au rămas trei petale purpurii, pe care le ții în piept de atunci și le amintesc că te vei întoarce. Tot ceea ce cunosc despre misiunea ta este că ai plecat pe „Adar“, mica lume periculoasă în care Marele Spirit îi trimite pe cei pe care îi iubește cel mai mult. De atunci nu au mai primit niciun semn de la tine, dar iubirea lor dăinuie.

Sufletele voluntare își iau rămas-bun de la familie și pleacă în acele locuri, spre care urcă precum într-o expediție. Pentru a îți construi o imagine apropiată de cea reală, imaginează-ți că gabanii sunt construiți în munți. Ajunse pe meleagurile sacre, sufletele petrec până la patruzeci de zile în solitudine, creând o comuniune cu Mine, Marele Spirit, până la dizolvare, o perioadă în care Eu le ofer informațiile necesare cu privire la lumea în care urmează să se nască, aceasta devenind posibilă doar prin iubirea Tatălui care sunt.

Există posibilitatea ca un suflet să se piardă în lumile primitive și să nu se mai întoarcă la cele dragi?

Majoritatea se pierd.

Atunci cum îndrăznesc să plece?

Sunt nevoite.

Mă încearcă o stare de claustrofobie doar imaginându-mi.

Între-adevăr, așa este. Odată dizolvat, sufletul pătrunde în făt

treptat și preia frâiele trupului-gază. El plânge mult, dar tristețea îi scoate la iveală divinitatea și îi dăruiește victoria. La finalul vieții pământești, își extrage substanța sufletească din trup și se întoarce în lumea sa de proveniență, mai luminos și de o mie de ori mai fericit.

Sărbătoarea sufletelor care s-au jertfit nu se va sfârși. O sută patruzeci și patru de mii de suflete asemenea ție au contribuit și continuă să contribuie la altoirea rasei umane. Și niciunul dintre ele nu s-a pierdut și nu a murit.

Cum m-aș putea convinge că ceea ce am scris este adevărat?

Cum te-ai putea convinge că nu este?

Ai dreptate, nu aș putea.

Dacă vei crede ceea ce ai citit, în primul rând viața ta nu va mai fi la fel de monotonă. În al doilea rând, îți vei oferi șansa de a descoperi și alte lucruri și vei dobândi convingeri noi, sănătoase și benefice. În cazul în care nu vei crede, vei fi un alt orb, asemenea miliardelor de oameni care se nasc, trăiesc și mor în zadar. Judecând astfel situația, pe viitor vei ezita să mai pui la îndoială cuvântul Celui care nu a adormit niciodată.

Dar, Dumnezeu, nu am spus-o ca și cum nu aș crede, ci mai mult din dorința de a dovedi lumii autenticitatea revelației care îmi taie respirația și a îți oferi mai multă putere!

Nu te preocupă, muștrarea nu ți se adresează, ci este ceea ce ar fi bine să știe cei care nu pot renunța la educația primită, nici dacă i-ar trage Hristos de urechi. Adevărat îți spun că mai bine este să intri în Împărăția lui Dumnezeu îmbolnăvit, schilodit sau ciung, din pricina eforturilor depuse pe parcursul vieții terestre, decât să nu intri deloc. Rănile ți se vindecă de la sine, în timp, dar mântuirea se câștigă prin propria voință și, în mod special, prin abandonul de sine.

Mai bine scrâșnești din dinți de durere atâta timp cât trăiești, pentru ca suferința să îți purifice inima și să devii propriul stăpân pentru toată veșnicia, decât să rămâi prizonier pentru totdeauna, bucurându-te de luxul unui Pământ trecător, pe care lenevești în spirit, în defavoarea ta.

În continuare, dat fiind că ți s-au revelat toate aceste lucruri și că te-ai străduit câtuși de puțin să îți urmezi calea, deși ești de părere că ai dat totul pentru Numele Meu, lucru datorită căruia sufletul tău a crescut îndeajuns, următoarea ta „întrupare“ va fi de natură planetară. Evenimentul se va produce după răgazul pe care ți-l vei lua pentru a îți revedea familia.

Orice om, chiar și unul cât de cât lucid, realizează că Eu nu

am creat sufletul uman doar pentru viața aceasta pământească, plină de amărăciune, al cărei sfârșit înspăimântător vine atât de devreme, ci l-am destinat infinitului de posibilități, dar în care are nevoie mai întâi să creadă pentru a putea păși. Dacă părinții tăi, care cunosc atât de puțin și sunt limitați în toate aspectele, și te iubesc pe măsura supunerii și a realizărilor tale, se străduiesc să te pregătească pentru viitor, ca să ai un serviciu și un minimum de resurse asigurate și au dreptate îndemnându-te să îți finalizezi studiile, nu cu atât mai mult îți vrea binele Tatăl tău sfânt, care te iubește de la începutul și până la sfârșitul creației și dorește să te pregătească pentru o existență viitoare?

O, Doamne, nu am gândit niciodată atât de clar și de simplu! Îți mulțumesc și Te iubesc.

Vezi tu, din viața trăită pe Pământ, care este doar o pregătire pentru veșnicia care, pentru unii dintre voi, a început, vei ieși cu temele făcute și cu lecțiile învățate. Faptul că ai hotărât să lași o porțiță deschisă pentru ceilalți este o decizie altruistă, dar experia stă în voința fiecăruia. Negreșit, am putea prelungi dialogul „Vorbind cu Dumnezeu“ la nesfârșit, capitol după capitol, viață după viață, dar intelectul nu va putea cuprinde strălucirea Mea. Chiar dacă ar atinge un nivel record de înțelegere, prin dedicare și exercițiu, în scurt timp l-ar uita. Atunci, efortul ambelor părți ar fi zadarnic. Scopul este să vă rafinați sufletul și să asimilați prin intermediul spiritului, căci tot ceea ce ține de lume va rămâne în lume odată cu eliberarea.

Înțelepciunea se dobândește odată cu degradarea trupului. În fond, toate lucrurile respectă ordinea divină și, prin urmare, cu cât acumulezi cunoaștere adevărată, cu atât te afli mai aproape de desăvârșire, dar și de distrugere. Aceasta înseamnă că procesul pregătirii tale s-a încheiat și că te afli pe punctul de a păși în viața reală pentru care te-am creat.

În adolescență, deși dispui de un corp frumos și sănătos și de o cantitate considerabilă de energie, nu cunoști aproape nimic. De aceea, te raportezi la viață în mod superficial, îți pui în valoare doar aspectul și îți alegi jumătatea ținând cont de același criteriu, fără să ai habar ce grad de suflet strângi la piept: acesta poate fi un înger liber sau un diavol condamnat.

Rostești adevăruri tulburătoare, care pătrund până în ultimele unghere ale inimilor noastre.

Acum că ai aflat scopul scurtei vieți terestre, în care nimic nu dăinuie, nu trebuie să încetezi să te mai îngrijești de ea. Căci cum te-ai putea bucura într-o viață viitoare dacă nu ai învățat de aici

bucuria? Cum ți-ai putea dovedi iubirea dacă nimeni nu ar avea nevoie de ea? Unde ai putea cuceri răbdarea și smerenia dacă nu în inima materiei, care a fost și va fi școala tuturor îngerilor?

Ai menționat că sufletele plâng mult pe durata vieții terestre. De ce? Care este cauza sau scopul?

Cauza este lipsa iubirii. Scopul, eliberarea de materie. Dureea este efectul desprinderii care se produce în timpul vieții.

Vorbim despre absența iubirii, aflându-ne în inima materiei? „Inima materiei era pustie, sălbatică și prea puțin luminată. Atunci, prin voința Sa, Începătorul...”

Am recitat fragmentul, dar răspunsul Tău nu mă înveselește.

Atunci când suferi, Dumnezeu caută să te desprindă de ceea ce nu ți mai este de folos sufletului care ești. Trebuie să știi că un om puternic nu cedează din lipsă de voință sau din constrângere, ci se detașează în clipa în care recunoaște că a sosit timpul. Chiar dacă pare greu de crezut, un suflet trezit se îndrăgostește de diminețile petrecute în solitudine.

O floare în ghiveci, la fereastră. Dimineți lungi și solitare, cu raze de soare pătrunzând prin perdea. Admirație pentru creație, o carte înălțătoare și un gând de recunoștință, aceasta este rețeta perfectă a sufletului dornic de a se elibera de societatea coruptă care l-a îmbolnăvit.

De-a lungul vieții, omul moare de mai multe ori. Căci sufletul, al cărui scop este unirea cu spiritul său, ucide particulele grosiere care îl împiedică. Cele mai frecvente cazuri asemănătoare, care sunt resimțite drept eșecuri, sunt, în realitate, opere îngerești.

Trăia odată un om bun, care a fost răpus de o boală neașteptată care i-a provocat suferință mai bine de zece ani și care, în cele din urmă, l-a adus la ruină. Era un om frumos și priceput și a întemeiat o familie alături de o soție tânără, cu care a avut patru băieți și o fată. Avea de gând să mute munții împreună cu fiii săi atunci când aceștia aveau să devină bărbați.

Timpul i-a fost martor, priceperea s-a transmis copiilor așa cum își imaginase, iar frumusețea și succesul nu le-au lipsit. Și totuși, boala pe care i-am trimis-o l-a trântit la pământ, izbitura fiind resimțită nu doar în familie, ci și între rude și între prietenii apropiați. Fiii adolescenți rămăseseră singuri și descurajați, iar pe tatăl lor neputincios, în care creștea iubirea Mea, îl judecau pentru sărăcia, rușinea și neîmplinirile lor.

În tot acest timp, sufletul despre care îți vorbesc se judeca în sinea sa din pricina faptului că iubirea pe care le-o purta nu avea puterea de a îi alina. În cele din urmă, a înțeles că doar lăsându-și

trupul le-ar putea oferi mai mult. Și așa a fost: el a murit într-un mod surprinzător, poate tragic, după o viață pătrunsă de tristețe până în străfunduri. Cei rămași în durere s-au posomorât și mai mult, apoi s-au resemnat și nu au mai luptat pentru nimic.

Atunci, în lumea de jos, s-a văzut o scânteie, asemenea unei licăriri, care a explodat apoi din iubirea-i neputincioasă. Pentru un sfert de ceas, a luminat întregul Pământ; și multe spirite bune au venit pentru a se hrăni cu iubirea care crescuse în acel suflet pe durata vieții sale, uimite de strălucirea care fusese observată de departe. Iar iubirea-i arzândă le-a chemat în lume și le-a pus la treabă, prin poruncă, căci spiritele bune erau adormite asemenea sufletelor umane.

Aceste spirite bune au pornit o adevărată luptă pentru cauza copiilor Mei, împotriva copiilor lumii, care, pe Pământ, au primit autoritatea și condamnă lumina adevărului și bunătatea. Spiritele bune vor ieși învingătoare, iar dorința sufletului neputincios, în care a crescut iubirea Mea, va fi împlinită nu doar pentru familia pe care a lăsat-o în urmă, ci pentru întreaga umanitate. Căci el a rămas ferm în iubire, în ciuda încercărilor, asemenea unei dorințe care se naște, este împlinită și rămâne, nu se modifică pe parcurs și nu scade în intensitate.

Iubitul Meu, ia aminte că doar prin citirea acestor învățăături ai primit ajutor. După părăsirea trupului de carne, sufletul care ești va fi capabil să se orienteze singur, ghidat de informația spirituală pe care a asimilat-o, chiar dacă mintea nu a considerat-o concretă în momentul citirii și a uitat-o repede. Așa va fi pentru fiecare cititor.

Orele pe care le petreci contemplând nu sunt irosite. Pentru a îți întări această convingere, am pregătit o nouă experiență prin care vei înțelege efectul cunoașterii spirituale asupra unui suflet care a trăit ancorat în materie și nu a cunoscut altceva. Așadar, sufletul pe care l-am ales pentru expierea pe care o vei expune a trăit ancorat în materie, nu în materialism, confortul lipsindu-i cu desăvârșire.

Acesta a fost ultimul fragment recepționat și transcris, apoi nu am mai primit nimic întreaga zi, motiv pentru care m-am ocupat de cele lumești, așteptând. Seara, în timp ce mă întorceam acasă, înaintea mea s-a dezechilibrat un bătrân care, căzând pe spate, s-a lovit cu capul de bordura realizată din beton, care delimita strada. Impactul nu a fost foarte puternic, consider eu, din cele văzute la fața locului. Aflat la trei metri în spatele său, m-am repezit pentru a îi oferi ajutor. În ciuda faptului că era destul de greu, l-am spri-

jinit preț de câteva minute.

Era un bătrân cu părul cărunt și privirea pătrunzătoare. Avea o expresie înspăimântată și nu mă pierdea din ochi, deși se clătina. L-am întrebat dacă s-a lovit tare și dacă a consumat alcool, dar nu a reușit să îmi răspundă. Și totuși, mă privea de parcă voia să îmi ceară ceva.

S-au mai apropiat doi necunoscuți, care l-au examinat cu grijă și au chemat ambulanța. L-am lăsat pe mâini bune, îndepărtându-mă, aruncând din când în când câte o privire în urmă. Pe întreaga durată a intervenției, bătrânul m-a privit cu sufletul. Claritatea am dobândit-o abia în clipa în care am ajuns acasă, iar descifrarea a avut loc o săptămână mai târziu.

În noaptea incidentului m-am trezit în spirit, în timp ce trupul meu dormea, pentru a asista la transfigurarea unui suflet care își părăsise recent trupul, a îl ghida și a expune în scris acest proces.

Alături de mine s-a făcut simțită o formă confuză, lipsită de rațiune și de înțelegere, foarte greu de perceput. Era întunecată și sălbatică, iar aspectul și dimensiunea sa fluctuau. Totuși, în nimicnicia care o stăpânea emana dorința de a fi ajutată, deși nu știa în ce constă acel ajutor.

M-am mirat din pricina ciudățeniei pe care o vedeam cu ochii sufletului, dar, totodată, eram liniștit și ferm, sentimente care i-au redus zvăpăiala și au făcut-o să se așeze lângă mine, unde a stat asemenea unui elev lângă învățător. La semnul meu, sufletul s-a alungit, căpătând o siluetă umană care stătea ghemuită, cu capul între genunchi. I-am dăruit grai să vorbească și a început să pună tot felul de întrebări despre sine și despre ce ar trebui să facă în continuare, unde să se ducă și cine se va îngriji de el. Își recunoștea necunoașterea, din pricina căreia nu reușea să facă nimic.

Vorbindu-i despre adevăr și despre sinceritate, s-a eliberat de judecata materiei și a devenit un suflet angelic, frumos și pur, care semăna cu un băiat în vârstă de douăzeci de ani, înzestrat cu trăsături delicate, asemănătoare celor feminine.

Cu cât petrecea mai mult timp în prezența Spiritului din mine, sufletul devenea și mai desăvârșit. Atingând gradul cuvenit, nu a mai putut învăța prin intermediul meu, căci cunoașterea pe care o dețin și puterea îmi sunt limitate de trup, și doar prin eliberarea de carne mă pot contopi cu Spiritul Tată. Atunci, frumosul suflet a plecat spre tărâmurile angelice desăvârșite, unde îl aștepta de mii de ani familia sa despre care, în timpul încarnărilor, nu a știut nimic. Îl chema Erela, îngerul pierdut.

La scurt timp am înțeles că acea frântură de suflet căreia i-am

redat identitatea de mic arhanghel, ceea ce a cunoscut despre sine că este până la momentul întrupării, trăise în trupul bătrânelului care se prăbușise pe trotuar în seara precedentă, de care, la câteva ore după acel incident, a fost nevoită să se desprindă. Deși nu am certitudinea că lucrurile au descurs astfel și, cu atât mai puțin, vreo dovadă, aleg credința, pentru că am rămas profund impresionat de claritatea trăirii.

Dacă experiența povestită, care a fost pe jumătate de natură fizică și pe jumătate de natură spirituală, a fost reală, înseamnă că am asistat la mântuirea unui suflet, adică eliberarea sa de materie și întoarcerea acasă. Acesta este un privilegiu pentru mine, iar în ochii cititorilor pare o exagerare.

Micul suflet a fost eliberat, însă nu tu l-ai mântuit, ci Spiritul din tine, care sunt Eu. În general, îngerii nu se întrupează, în afara celor desemnați, ci veghează la sufletele oamenilor și păstrează ordinea naturală în lumi.

Nu îmi doresc ca cititorii să considere că am puteri divine prin care pot vindeca boli prin atingere sau de la distanță și să caute mântuirea la cel care nu o deține. Eu nu pot nimic fără Tine, iar dovada este chiar modul chinuit în care trăiesc această viață simplă de om. Am simțit nevoia de a menționa și acest aspect, pentru că o persoană m-a contactat telefonic, implorându-mă să mijlocesc pentru ea, pentru a își redobândi vederea pe care nici medicii de specialitate nu i-au putut-o oferi. Eu nu sunt vindecător de trupuri, nici mântuitor de suflete. Iar toate elementele respectă ordinea Ta și își urmează cursul natural hotărât la Începuturi.

Tu ai dreptate în parte, nu și în totalitate, dar de aceasta ne vom ocupa mai târziu. Revenind la discuție, îți spun că un înger este rebel. El nu va ține niciodată capul plecat, în pofida crezurilor umane, nici nu se va supune atâta timp cât nu îi voi porunci să se supună. Îngerul nu va veni în viața omului pentru a îi dărui confortul sau somnolența spirituală, ci pentru a îl tulbura. Îl va influența, șoptindu-i la ureche, și îi va dărui înțelepciunea doar printr-o luptă cu sinele său sau, alături de sine, împotriva lumii aparente. Omul material resimte orice contact spiritual ca pe o bătălie pentru că se identifică cu materia, în timp ce îngerul este viu, iar din glasul său răsună veșnicia.

Tu te lupti cu Mihail de când te știi. De cele mai multe ori ai învins tu, dar, la final, a ieșit victorios el. Vorbesc despre voia ta lumească și cea divină, care se suprimă reciproc. Orice ar spune lumea și chiar dacă i s-ar împotrivi întreaga materie, Îngerul va triumfa. El este sabia Mea, picioarele și vederea.

Îngerul nu îți dăruiește pacea lumească, ci te resuscitează, îți dăruiește un scop și te învață să strălucești în întuneric. Oamenii vor pieri la nesfârșit dacă nu Îmi vor asculta glasul.

Nu este nevoie ca cineva să creadă în adevărul răsunător al acestui text. Celor care vor fi atrași de Tatăl din tine, care și Se descoperă prin scris și pe care Îl conturezi atât de frumos, le voi revela adevărul sufletelor lor în mod Personal și nu prin scribi, prin preoți sau prin predicatori. Și vor crede în povestea lor căci au trăit-o, deși în momentul trăirii nu au înțeles mai nimic.

Aștept să mă întorc în lumea în care nu există reguli și nevoi, ci doar dragoste și ființe merituose care iubesc.

Chiar acum te îndrepti într-acolo.

Cunoști acel albastru pur pe care îl creează atmosfera atunci când cerul este senin, spre deosebire de nuanța mohorâtă a boltei înorate, care umbrește tot?

L-am admirat cu plăcere de multe ori.

Râzi de mine?

Depart de Mine intenția de a Mă amuza pe seama ta, însă tu îți formulezi astfel întrebările.

Spuneam că este o culoare pură, care îmi transmite pace și îmi accentuează dorul de casă. Acel contrast se observă doar pe cerul în mare parte noros, atunci când se sparg norii durerii, iar tristețea este îndepărtată și primesc o nouă viață.

Cum ar fi bine să își continue viața un om al cărui suflet a fost chemat?

Nu prin încercarea de a fugi de disconfort, este primul sfat. Cauza durerii care apare în procesul desprinderii de identitatea provizorie este atașamentul de materie și nu procesul înălțării în sine. Ferice de oamenii care suferă pe parcursul vieții; sufletele lor își rup din timp legăturile pământești și pătrund în realitatea spirituală liberă și independente.

Analizează un bătrân credincios, dar nu religios, care părăsește lumea împăcat cu gândul că i-a sosit timpul, care l-a găsit pregătit. Acesta înțelege, într-o anumită măsură, că toate ființele se supun procesului natural de filtrare a materiei și simte dor și iubire atât pentru cele pe care le lasă în urmă, cât și pentru cele pe care urmează să le întâmpine. Sufletul său s-a detașat de lume și de dorința de afirmare încă din viața terestră, trăind în solitudine, deși a fost compătimit de sătenii sociabili și, la prima vedere, fericți. Eu am așezat lucrurile astfel spre binele său spiritual, așa cum procedez pentru fiecare suflet ceresc care are nevoie să fie smuls din această lume, mai degrabă decât îndrumat, dacă alege,

pe deplin liber, acest lucru.

Astfel, sufletele cerești se atașează mai repede și mai profund de oameni, locuri și lucruri, căci sunt mai sensibile și extrem de perfecționiste. De aceea, sunt supuse marilor pierderi, cum ar fi imaginea mondenă la care au trudit o viață întreagă, persoana iubită căreia i-au jurat iubire până când moartea îi va despărți și dincolo de ea, poate chiar familia.

Este nespus de greu.

Tocmai de aceea, rupturile trebuie să aibă loc aici, în inima materiei. În lumea sufletelor, orice eliminare sau însușire devine aproape imposibilă.

Un suflet este capabil de multe, iar lui Dumnezeu nimic nu îi este imposibil.

Este adevărat că sufletul posedă abilități de neînchipuit, dar nu și pe cele cu care a fost înzestrat omul în forma sa actuală și, de aceea, nu se poate desăvârși fără uneltele concepute pentru a îi servi acestui scop. De pildă, sufletul poate fi prezent în trupul tău de carne și, în același timp, poate sta alături de Mine în văzduh și nu va lipsi nici de lângă tine, nici de lângă Mine. El poate trece prin materia solidă și se poate izbi de ea. Sufletul sfidează timpul, la propriu, pentru că în realitatea sa timpul nu este un adevăr, ci o lege naturală întâlnită doar în lumile materiale.

Un suflet întrupat poate călători în timp până în perioada în care părinții săi erau copii, privind o fotografie care îi reprezintă. Acesta sfidează timpul, stând alături de ei în prezentul care a avut loc, fără ca părinții să îi simtă prezența și fără să aibă habar că, peste câțiva zeci de ani, îl vor aduce pe lume. Astfel, puterea sufletului este de neconceput pentru mintea umană. Și totuși, el nu cunoaște ordinea naturală, nu dispune de rațiune și nici de capacitatea de a se desăvârși. Cum ești și cât ai reușit să devii până în clipa detașării de lumea materială, așa vei fi până la următoarea întrupare.

Iată că ți-am dezvăluit motivul întrupării sufletelor. Dacă nu ar fi fost așa, nu v-ați mai fi întrupat niciunul, căci de societatea mizerabilă a oamenilor chiar și diavolii fug.

În clipele tale cele mai posomorâte, atunci când ești copleșit de durere și nu mai vezi nimic, oprește-te și respiră. Întreabă-te ce este acest sentiment răvășitor și cine îl produce: Lumea care îți reamintește că nu ai reușit? Poate numele tău, deja cunoscut, care îi deranjează pe mulți, sau lucrările tale care sunt luate în batjocură, eșecul pe plan sentimental, bunătatea de care profită toți?

Eu sunt Adevărul din spatele tuturor formelor. Scopul pentru care lumea exterioară aruncă cu noroi în tine este acela de a te determina să îți întorci privirea spre interior, pentru ca, până la sfârșitul vieții, să te cureți definitiv de materie. Alberto, adevărul vă eliberează la propriu, nu la figurat. El vă eliberează mai întâi de realitatea aparentă, iar, ulterior, de trupul greoi, pentru a păși în sfere înalte și mai blânde, care sunt realități spirituale și lumi materiale altoite.

Prăbușirea visurilor tale nu ar trebui să te doboare și pe tine. Visurile cărora le-ai dat naștere sunt pe deplin legate de această lume, pentru că în afara sa nu ai cunoscut altceva. Adesea, voi vă așezați petalele dorințelor pe mare sau pe pământ, însă valurile mării vă tulbură planurile, iar vântul deșertului vi le usucă. Apoi vă întristați până la îmbolnăvire, într-un mod în care nici sfinții crucificați nu au reacționat. Materializarea v-a ucis flexibilitatea, iar acest lucru este rău, căci lumea de jos și așezământul său nu au fost menite să dăinuie.

În fiecare dimineață tu primești o nouă viață, dar și energia necesară pentru a îți duce ziua până la capăt. Fiecare răsărit de soare te întâmpină cu idei noi și îți oferă o nouă viziune, în timp ce apusul te eliberează de ea. Te-ai născut gol și astfel vei pleca. Lumea își va aminti cu dor și părere de rău de tine, pentru că nu te-a susținut mai mult la vremea potrivită. Iar sufletele adormite vor ști că au fost preocupate cu răul și că, în cea mai mare parte a vieții care a trecut, au neglijat binele. Și totuși, așa a fost scris să se întâmple, pentru ca paharul ignoranței și al vicleniei să se umple, iar judecata să își intre în drepturi.

Mângâierea sufletului trezit este cunoașterea voinței Mele de sine stătătoare, care păstrează lumea complet liberă, indiferent de faptele sale rușinoase și crude. Dacă v-aș arăta ziua pe care am pregătit-o pentru fiecare, nu ați mai rata niciun răsărit, ați umbla prin orașele necunoscute și ați saluta străinii, v-ați binecuvânta dușmanii, i-ați îmbrățișa pe cei care vă sunt alături și ați privi în inimile voastre luminate, liniștiți.

Zilnic, la serviciu, întâlnesc o bătrânică pe care o salut fără un motiv anume. Este retrasă, poate din timiditate sau din prea mult bun simț, dar odată mi-a răspuns voioasă, iar ceea ce mi-a spus m-a lăsat tăcut. Mi-a amintit că zilele ne sunt numărate și că, pe parcursul vieții, ne considerăm invincibili în trupuri. În prezent, urmează un tratament împotriva cancerului, deși medicii nu i-au dat șanse. În ciuda cruzimii verdictului, zâmbește și se bucură de frumusețea care ne înconjoară.

Admirând răsăritul care colorează albul nesfârșit al iernii și îl seamănă cu picături de viață, încât face să se bucure și păsările, realizez că, iubind, cerul devine mai frumos. Într-un fel, Pământul este cel mai bun mijloc de a ne cunoaște și de a ne crea, în timp ce fantezia sufletească, care sfidează ordinea divină, este lăsată în urmă. Doar prin întrupare sufletul își ocupă locul în noua creație și percepe cu ochi lucizi marea Ta lucrare.

Cu adevărat, tu înțelegi tot mai mult și recunoști adevărul așa cum este, pentru că îți este revelat din interior; iar maturizarea nu se lasă așteptată. Dacă ți-ai vedea strălucirea, ai orbi. Voința te-a adus printre cei vii.

Îți mulțumesc pentru această onoare.

Cugeti asemenea lui Dumnezeu în momentele de concentrare profundă. Uneori, revii la vechile obiceiuri omenesti și îți demonstrezi slăbiciunea, dar și acest aspect al tău va fi înlăturat. Căci Eu sunt Marele Domn și Singurul, și se cuvine să fu înconjurat de domni asemenea Mie, care să Îmi lucreze sau, altfel spus, prin care să lucrez.

Inspiră-mă să săvârșesc lucruri plăcute Ție, bune pentru mine și folositoare pentru ceilalți. Îmi doresc ca omenirea să înțeleagă viața și să se bucure pentru binele aproapelui, nu pentru rănirea sa; astfel încât lumea să se transforme. Să rătăcim pe Pământ și să nu cunoaștem motivul este moartea spirituală din care am gustat toți. De aceea, inspiră-mă oriunde m-aș afla și rămâi alături de mine până la sfârșit.

Trăind în trupul neputincios, prin mine vorbește mai degrabă durerea. Dacă i-aș da frâu liber minții, aș deveni un acuzator; un alt nemulțumit nebun, care caută să își facă dreptate în stânga și în dreapta, iar, în prostia sa, L-ar condamna chiar și pe Dumnezeu. Chiar și binele înfăptuit cu sufletul adormit este un bine corupt și o fandoseală împuțită, săvârșită sub ochii lumii din dorința de a fi recunoscut. Totuși, recunoașterea sa nu ajută sufletul la nimic.

Astăzi, dețin multe lucruri bune și frumoase, care mi-au lipsit multă vreme, dar mângâierea mea rămâne cuvântul Tău, cu care mă hrănesc în inima materiei primitive, care, la prima vedere, pare abandonată și în care oamenii cred că Dumnezeu a murit.

Atunci când nicio voce nu te mai poate tulbura, iar fericirea ta nu mai caută validare din partea altora, cunoaște că ai ajuns acolo unde trebuia. Pământul este inima Universului cunoscut și necunoscut, nu doar punctul central al sistemului vostru solar sau al galaxiilor apropiate. Dacă ați ști să priviți Cosmosul din punct de vedere spiritual, ați observa că Pământul luminează cel mai

puternic și îl umple. O, oamenilor înceți la minte, Eu sunt Spiritul viu al Pământului, care îl susține.

Oamenii conștienți, care înfăptuiesc binele în inima Mea, din proprie inițiativă, regenerează, în timp real, țesutul formei finale a Universului și activează miliardele și miliardele de atomi, care sunt corpuri cosmice. Aceștia pot fi comparați cu globulele albe din sângele trupului uman. Iertarea și iubirea, care cresc într-un suflet aparent neînsemnat, precum cel al unui pământean, capătă puterea de a elibera de judecată lumile din toate timpurile.

Vezi tu, lumea de care vă plângeți și pe care o tot blestemați este creația Mea și trebuie să rămână liberă pentru scopuri mai mărețe decât v-ați putea închipui. Celelalte sunt creația voastră, în conformitate cu lumina pe care o primiți în inimă atâta timp cât trăiți. De aceea, multe locuri ale acestui Univers sunt pământuri sterpe și urâte, care nu pot găzdui viața materială.

În lumea Mea perfectă, care este Pământul spiritual, pe care, în realitate, nu l-ați explorat deloc, creaturile au primit șansa de a deveni Una cu Dumnezeu. După proba vieții terestre, sufletele absolvente vor deveni suflete planetare. Le voi încredința corpuri cerești pe care să le administreze și să le aducă la maturitate prin înțelepciunea lor. Cât timp va mai domni întunericul depinde de deciziile voastre zilnice.

Sufletele care s-au dezvoltat spiritual pe parcursul întrupărilor vor deveni suflete planetare. Cele bune, care nu au reușit totuși să se dezvolte atât cât și-au propus, vor fi repartizate în lumile pe care le veți susține, fiecare după meritul său. De asemenea, cele nevrednice, care nu s-au putut dezvolta în ciuda nenumăratelor vieți materiale primite, vor fi prizoniere ale iadului propriu, indiferent unde s-ar afla.

Chiar acum tu trăiești în Mine. În viitor, mii de suflete merituose vor trăi în tine, în lumea iubitoare și unită care, cu ajutorul Meu, ai devenit.

Nu știu dacă înțelegi valoarea fiecărui cuvânt, dar de un suflet treaz, care trăiește pe Pământ, depind miliarde de miliarde de ființe care alcătuiesc forma finală a Universului. Omul spiritual culege în viața terestră comori pe care locuitorii altor planete nu le-ar dobândi nici în zeci de mii de ani. Totodată, cel adormit, deși a fost înzestrat cu rațiune, se situează sub nivelul tuturor raselor de animale. Acesta nu are un dumnezeu lăuntric care să decidă pentru el și care, în realitate, este chiar ființa întrupată, învelită în stratul sufletesc și, ulterior, în cel trupesc. Stăpânul său este un alt om mai dominant, instituția religioasă, guvernul, compania la

care lucrează, banul sau viciul.

La această lumină spirituală, care a coborât printre oameni, au acces doar cei care mai iubesc câtuși de puțin. Iubirea purtată pentru un partener de viață, pentru un părinte care a plecat sau pentru un animal de casă, chiar și pentru natură, este biletul vostru de trecere.

O iubire dezinteresată modifică structura sufletului și, astfel, efectele pozitive devin observabile. Omul care iubeste este cald și înțelept și se maturizează repede. Acesta captează nenumăratele comori care există în realitatea exterioară, pe care mult timp nu le-a observat, și pătrunde în tărâmurii noi, unde își dezvoltă noi aptitudini. Odată cu împlinirea, dobândește toate cele necesare pe plan material și își recunoaște Cerul Lăuntric, pe care îl percepe ca fiind sursa tuturor lucrurilor și situațiilor din viața sa. Tot așa se petrec lucrurile cu forma finală a Universului, atunci când un singur pământean se leapădă de trufia aducătoare de suferință și iubeste sănătos și liber.

Acesta este Dumnezeu pe care Îl iubim! Oamenii conștienți mă vor adora până la sfârșitul veacului pentru stăruința de a extrage de la Tine iubirea aceasta pentru noi. Dar eu nu am făcut nimic, ci doar i-am permis inspirației să pătrundă prin mine. În realitate, nu sunt decât un slujitor leneș și necredincios, care nu merită ceea ce i-ai pregătit.

Caută un singur cuvânt nedumnezeiesc în vorbele Mele, comparându-le cu scrierile lui Moise, cu cele de dinaintea sa și cu cele de după, dar și cu evenimentele care au avut loc pe planetă, iar dacă vei găsi numai unul, vei fi îndreptățit să te îndoiești de ceea ce ai citit. Deși nu am vorbit niciodată atât de clar, susții tu, am vorbit adevărul despre care marea majoritate nu cunoaște nimic. Voi vă nașteți și muriți, Eu sunt, și nu promit niciodată ceva ce nu sunt capabil să înfăptuiesc.

Oamenii nu mai știu ce i-ai vorbit lui Moise și ce au inventat evreii mai târziu. Dacă ruptura s-a produs la poporul de care Te-ai apropiat cel mai mult, ce așteptări să aibă căutătorul de adevăr de la celelalte națiuni? În plus, evreii din trecut au dovedit o răutate și o sălbăticie care nu au fost întâlnite nici la animale. Națiunile păgâne i-au educat cu forța.

Nu am înțeles niciodată de ce ai ales un popor nevrednic, orb și prost precum o piatră, pentru a reprezenta lumina pe Pământ.

Vezi cât de limitat ești încă, în ciuda luminii adevărului care ți-a fost descoperită? Uneori te îndepărtezi de Spiritul din tine și cobori la statutul de om, iar Eu trebuie să îți suport întunericul de

dragul luminii pe care o emani și nu de dragul tău, ca om.

De aceea mă aflu aici, pentru a învăța și a birui asupra naturii umane. Eu îmi formulez întrebările astfel încât să satisfacă curiozitatea cititorului și să calmeze frustrarea ascunsă în inima sa. Câci mulți își ridică privirea spre cer și îi arată pumnul.

Aceia vor rămâne la stadiul respectiv de înțelegere atâta timp cât vor dori. Nu voi iubi pe nimeni împotriva propriei voințe. Sunt Dumnezeu, totuși, și sunt înțelept și drept.

Care este cel mai orb popor de pe Pământ, din toate timpurile, care a săvârșit cel mai mult rău?

Poporul evreu.

Și care este poporul pe care îl iubești cel mai mult?

Poporul evreu.

Eu, dacă aș avea doi copii, iar unul dintre ei ar fi ascultător și m-ar ajuta la responsabilitățile casei, iar celălalt m-ar batjocori, mi-ar risipi averea și m-ar vizita o dată pe an, din indiferență sau din mândrie, și ar uita de mine, l-aș iubi mai mult pe primul.

Se poate să ai dreptate, luând în considerare exemplul expus, care este omenesc și, prin urmare, lipsit de esență spirituală sau de gândire profundă.

Trebuie să știi că în vremea în care am privit în inima omului rămas pe Pământ, singura inimă capabilă să primească lumina spirituală a fost cea a vechii națiuni evreiești, care, în afară de câțiva bătrâni ai Egiptului, erau și singurii așa-numiți oameni. În rest, continentele Pământului erau invadate de omul-animal, care semăna cu un urangutan. În Europa de Nord și în insula Marii Britanii rățăceau haite de barbari, care nu aveau nici măcar un vocabular de câteva cuvinte prin care să comunice. Decăderea evreului-zeu a făcut ca lumina spirituală să îl părăsească și să își găsească loc pe alte meleaguri, care s-au dezvoltat și au căpătat autoritate asupra întregului glob. Iar situația va rămâne astfel un timp știut și îngăduit numai de Mine.

În primul rând, află că nu toți israeliții sunt evrei, chiar dacă s-au născut din părinți israeliți în orașe ca Nazaret, Ierusalim sau Tel Aviv, fie în prezent, fie în urmă cu patru mii de ani.

Nu înțeleg.

Atunci când vorbesc despre evrei, fac referire la oamenii de toate naționalitățile care sunt evrei adevărați în inimile lor și nu la cei considerați evrei datorită locului nașterii sau al ADN-ului. Expresia „poporul evreu“, regăsită în Vechiul și în Noul Testament, înseamnă poporul devotat lui Dumnezeu și nu cel pe care Dumnezeu îl preferă.

Cine este Dumnezeu Tatăl, ale Cărui legi Moise le-a prezentat mulțimii? Este Iubirea de Început din care provine viața. Dacă evreii au fost și sunt devotați cuiva, atunci sunt devotați iubirii de sine. Prin urmare, atitudinea Mea față de poporul evreu a fost înțeleasă greșit. Confuzia i-a făcut aroganți și răi pe evreii lumii, iar celelalte popoare au devenit invidioase, fapt pentru care și-au inventat și ele, după gradul inteligenței lor, zei, dumnezei, mituri și paradisuri.

Eu aleg acest popor pentru că este cel mai rău și mai sălbatic dintre toate popoarele și nu pentru că este demn de Mine.

De ce ar alege cineva un popor rău? Eu nu tolerez răutatea și nu rezist prea mult timp în preajma minciunii.

De ce alege doctorul să lucreze cu partea îmbolnăvită a trupului pacientului și nu o preferă pe cea sănătoasă?

O alege pentru a o vindeca, desigur. Partea afectată a trupului lui Dumnezeu a avut nevoie de intervenție și de multă trudă, nu cea sănătoasă. Abia acum îmi dau seama cât de orb sunt.

Îți mulțumesc.

Trebuie să știi că marii iluminați ai Pământului, aceștia fiind mai întâi profeții și apoi apostolii, au fost evrei, atât din punct de vedere genetic, cât și în inimile lor. Deși Lumina Lumii a răsărit din Israel, poporul evreu a fost cel mai rău și mai sălbatic.

Pentru a îți crea o imagine mai clară în minte, imaginează-ți că, așa cum un popor deține o rezervă de aur, de petrol, de cereale etc., pe plan material, deține și o rezervă de lumină spirituală, pe care o vom numi conștiință. Faptul că majoritatea oamenilor nu îi observă valoarea și, prin urmare, este indiferentă față de ea și nu o consumă face ca această lumină să fie absorbită în întregime de cei puțini la număr, treziți spiritual. Un om treaz este înfometat de cunoaștere și se hrănește din belșug cu pâinea adevărului și bea vinul iubirii care sunt.

Astfel, a apărut discrepanța între evreii luminii și cei ai lumii, care au fost mai răi decât animalele. De ce consideri că poporul tău este adormit?

Aș răspunde că din lipsa unei educații sănătoase, din pricina mândriei și a religiei păgâne.

Poporul tău doarme în spirit din pricina dezinteresului față de lumina spirituală care a coborât la el, pe care tu o strecoți prin filtrul rațiunii și i-o pui la dispoziție. Dat fiind faptul că valoarea sa este recunoscută de câțiva, în frunte cu tine, care o modelezi în funcție de nevoile lor, poporul doarme, iar voi sunteți trei și vă delectați cu lumina adevărului, care este mierea Pământului.

Poporul tău este indiferent față de cunoașterea adevăratei vieți care îl privește direct, în schimb se preocupă cu carnea sa îmbătrânită și cu relațiile adultere mizerabile. Aici, bărbații au devenit niște libidinoși încrezuți, iar femeile sunt copii mesaline afișate la vânzare, care îi primesc între picioarele lor pe cei care oferă cel mai mult. Înșelăciunea este principala voastră iscusință, iar banul murdărit este zeul căruia vă închinați negreșit.

În iadul pe care l-ați creat, sufletele pure sunt lovite cel mai tare, în funcție de puterea lor, pentru a ceda. Însă acestea rămân ferme în iubire și Mă descoperă în interior. Pe acest Pământ, care, la prima vedere, pare pustiu și gol, Eu am ascuns comori invizibile neprețuite, încă dinainte ca vreun ochi să îl vadă și vreun picior să îl calce. Mierea Pământului este recunoscută de sufletele care se lasă inspirate de Ghidul Lăuntric, pe care și-o însușesc cu forța și de care nu vor putea fi dezmoștenite în veci.

Căci Eu sunt un Dumnezeu înțelept și blând, care te mângâie chiar și atunci când te lovește, și nu îți va da niciodată o povară mai grea decât poți duce. Încercările te formează pentru adevărata viață pentru care te-am creat și sunt daruri pentru tine. Fără ele, nu ai fi ajuns la judecata cea dreaptă și nu te-ai fi îndulcit cu mierea lăsată printre voi de Cel Mai Iubit.

Mai presus de domnie, Eu sunt un Tată bun, care face tot ce îi stă în putere pentru trezirea copiilor. Grijile și războaiele pe care le intentați au un efect pozitiv asupra voastră. Realitatea durerii este doar un simulacru stăpânit de tiranii minții, care, oricât ar părea de reală la atingere, nu este.

Iată că ne-am apropiat din nou de materie și te-am expus la trăiri traumatizante, cu scopul de a transcrie conținutul celui de-al doilea document. Îmi pare rău, însă în inima materiei „răul“ este un element absolut necesar. De aceasta te vei convinge în ziua în care îți vei lăsa trupul în lumea judecății, iar lumina ta va reveni în lumină, acolo de unde a coborât. Aștept cu entuziasm să stăm laolaltă în lumea de sus, pentru a povesti toate peripețiile trăite și a ne bucura de comorile asimilate.

Încheiere

Spunea cineva că gândirea profundă îți răpește acea fericire nevinovată de copil, în care gândești puțin și te veselești mult de orice poantă bună sau una lipsită de umor. Eu dau întreaga fericire umană pentru o singură pagină a acestei cărți dumnezeiești, de care nu sunt vrednic. Stau la fereastră și admir ploaia, dar mintea mea tânjește după ceea ce îmi lipsește, în loc să se bucure de ceea ce este. Și amân lucrul din comoditate și latență spirituală.

În ultimii ani m-am obișnuit cu laudele și nu știu dacă mai am inima pură sau deschisă; nici nu îmi mai găsesc răbdarea. Singura mângâiere sunt scrierile și faptul că am rămas pe poziție. Da, aș fi putut face mai multe, repet în gând, nemulțumit, dar nu am reușit și m-am prăbușit. Apostolii au acceptat chiar și moartea de dragul adevărului și nu s-au răzvrătit.

Îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Tu m-ai acceptat și m-ai iubit așa cum sunt, spre deosebire de lumea care mi-a căutat defecte, pentru care m-a pedepsit. Pe parcurs am înțeles că, dacă vrei ca omul care ți-a greșit să își învețe lecția, trebuie să îl sancționezi, însă, dacă vrei să îl transformi într-un om mai bun, trebuie să îl ierți, pentru ca, mai devreme sau mai târziu, să își amintească blândețea cu care a fost tratat. Amintirea îi va înduioșa inima, iar regretul pentru faptele rușinoase săvârșite i-o va curăța. Înțelepciunea l-a determinat să aleagă adevărul și, astfel, a primit lumina.

O viață de calitate se trăiește împăcat, cu iubire, și se încheie cu împlinire de sine. Dragostea purtată pentru apropiați este haina imaculată cu care te îmbraci în fața lui Dumnezeu. Iubirea pentru întreaga creație este garderoba divină care îți aparține.

Dacă omul rău este prost și îl ucide pe cel bun, este din cauză că iubirea a împărțit libertatea în mod egal tuturor. Unii au iubit prin ea, alții au pornit războaie de care chiar și fiarele sălbatice și

târătoarele lipsite de inteligență se scârbesc.

Omul nu Îl va putea întrece pe Dumnezeu în strălucire, dar a întrecut toți diavolii în întunecime. Vechea preoțime obișnuia să fure copiii familiilor nevoiașe, pe care îi ascundea în catacombe ale torturii, unde le fărâma oasele pe viu, pentru ca, înainte de a își da ultima suflare, micile trupuri să elimine prin gură o substanță toxică de culoare albă, din care prepara otrava pe care declara că i-a încredințat-o Dumnezeu. Cu ajutorul acesteia casta îi pedepsea pe locuitorii care nu își puteau plăti taxa anuală, forțându-i să bea în văzul mulțimii, pe care o mințea că i-a condamnat mâna divină. Prin ce modalități satanice au descoperit nenorocii că, în pragul morții, sângele unui trup chinuit eliberează o toxină pentru a pune capăt durerii, nu îmi pot închipui.

Nu intenționez să vă întristez prin expunerea rușinii lumii la sfârșit de capitol, ci îmi doresc doar să vă fac conștienți și maturi. Omenirea ar fi rămas la același nivel dezagreabil fără intervenția directă a Tatălui, care a educat creația fără a o constrânge printr-o metodă divină.

În inima materiei primitive, omul luminii nu are autoritate. El poate curăța inima oricărui căutător dacă acela și-o deschide, dar împotriva liberului arbitru nu poate lupta nici Dumnezeu. Căci Dumnezeu a dăruit liberul arbitru, iar orice încercare de a priva pe cineva de libertate este o reacție săvârșită de un antidumnezeu.

O plantă crește în ritmul în care i-a fost hotărât și în felul în care s-a dezvoltat și s-a adaptat condițiilor climatice. Nu va crește mai repede dacă o vei trage de tulpină, dorind să o lungești. Astfel o vei rupe, iar forțându-i creșterea cu substanțe concentrate, îi vei deregla ritmul, îi vei scurta existența și îi vei anula utilitatea. Dar dacă, în ciuda răutății unora și a crimelor dintre cele mai crude, Soarele răsare fără să pună condiții, iar natura se trezește la viață și ne oferă tot ce este mai frumos, încep să înțeleg iubirea.

Așa cum prin valva bicuspidă aflată între atriul stâng și ventriculul stâng al inimii pătrunde sângele oxigenat de plămâni prin respirație, sânge care este distribuit în întregul corp, și sufețele provenite din tărâmul spiritual pătrund în inima materiei. La final, ele sunt eliberate și se întorc în spirit, așa cum sângele dezoxigenat pătrunde prin valva tricupidă dintre atriul drept și ventriculul drept și iese prin artera pulmonară. Aceasta este suflarea de viață dăruită omului de Dumnezeu.

Vedeți voi, eu cunosc aceste lucruri pentru că m-au interesat și astfel le-am descoperit, dar nu pot obliga pe nimeni să creadă în ele sau să și le atribuie.

Sfârșitul documentului 2